

10. Poglavlje

Žovu me...Razor!

Đašu i neobične, prije uklete konje, koji su kao i većina stanovnika Doline mrtvih, bili neživi, društvo se našlo na pravom putu do Adazara. Valdor ih je bez poteškoća vodio kroz maglu. Na njega takva magija nije djelovala.

Uskoro je i zadnji tračak crne zavjese nestao. Našli su se na utabanom puteljku, s lijeve strane im je bila cesta do Gatewaya, a s desne zelenilo i šume.

Elesar je gotov cijelim putem šutio i svi su s poštovanjem uvažavali njegovu potrebu. Jedini Quickfoot nije mogao dugo to izdržati. Izravnao je svog konja s Elesarovim i upitao ga:

„Šefe, zakaj šutite? Kaj vam je došlo?“

„Ništa, Quickfoote!“ kratko odgovori. Pogledao je u Quickfoota i smekšao se na njegove velike šarene oči. „Razmišljam o svemu što se događalo proteklih dana. Razmišljam o Nomacku i Christianu. Razmišljam o svemu što nas čeka“, odgovori.

„I sad ste gotovi s razmišljanjem? E onda dobro! Već sam mislil da bum moral celim putem šutit.“

„Ti stvarno znaš razvedriti ovaj ječak, Quick“ osmjehne se Elesar.

„Znate šefe, nisam bil sretan med svim tim mrtvacima il' kaj već jesu. Kaj bi z njimi? Mrtvi su i niš koristi!“ pogleda prema Valdoru u strahu da ga nije čuo. Još se osjećao neugodno u njegovoj prisutnosti.

„Itakako bi nam koristili, ali ne možemo dobiti sve što želimo ili trebamo. Ali, više me je rastužilo to što je Nomack ljut na Christiana i što mu nije oprostio onu tragičnu nesreću. Gotovo da ne povjeruješ, da on misli da ga je Christian namjerno ubio.“

„Aha.“ Quickfoot ga je gledao ne znajući i što bi mu odgovorio. Još mu se nitko nije nikada izjadao. „Ma sve bu u redu! Ti buš već to nekak zrihtal. Ti sve možeš. Kolko je još do arobjakov?“

„Nitko ne može sve, Quickfoote. Iako bi to mnogi željeli, ne znam bi li to bilo dobro. Ali da, uskoro smo kod podnožja Enolara. Tamo je strmi put do visoravni gdje se smjestio Adazar. Moramo biti oprezni u ovim krajevima. Zadnji put sam ovdje bio s Razorom i naišli smo na razna stvorenja i barbore. Pa čak i divove!“

„Divove?!“ uspani i se Quickfoot.

„Tiho. Šutite te!“ našalio se Elesar s njime, no gmazoliki ga je shvatio ozbiljno.

„Mamice! Zakaj divovi?! Zakaj ne pastiri ili male vile...“ nervozno se premjestio u sedlu. Neživi konj, crn kao i sama noć zanjise.

„Smiri se, Quickfoote. Neće nas napasti, jer je Valdor s nama. Boje se neživih“, namigne mu Elesar.

„Onda ja idem bliže našem novom, neživom i dragom prijatelju“, reče Quickfoot i podbode konja da bude u ravnini s Valdorovim.

Konji su možda bili neživi, ali i oni su trebali odmor. Stali su u dolini kraj brežuljka koji se smjestio pokraj puta za Adazar. Quickfoot je iskoristio svaki trenutak stanke da

zadovolji svoju nezasitnu znatiželju. Dok je Elesar lovio veeru, sjeo je na travu pokraj Valdora i ispitivao ga. Nelagoda mu je brzo nestala:

„Valdore, kaj si ti zaprav? Koja rasa? Jes ti vampir?“

„Nisam vampir. Ja sam neživ, mi ne pripadamo ni jednoj rasi“, odgovori Valdor ne okrenuvši se. Neprekidno je buljio u vatru. Odsjaj plamena u njegovim očima bio je sablazan.

„Svatko pripada jednoj rasi“, Caitlin se uključi u razgovor. „Zar ne znaš nikoga tko ti je nalik?“

„Dok sam bio u službi gospodara Nomacka, imao sam određene ratnike pod mojim zapovjedništvom. Oni su slični meni.“

„Eto, vidiš! A kako se nazivaju ti ratnici?“ upita kirošanska princeza.

„Avoniri. Mi smo elitna jedinica nežive vojske.“

„Znaš li ti si Avonir“, reče Caitlin, zadovoljna što je uspjela otkriti i započeti uopće razgovor s neobičnim suputnikom.

„Ja sam Avonir“, ponovi Valdor skrenuvši pogled s vatre prema princezi. Na bezosjećajnom licu mu se ukaže tražak zadovoljstva.

„I Valdore, kak se osećaš sad kad si sloboden nakon tolikih let?“ nastavi Quickfoot s ispitivanjem.

„Ja ne osjećam“, odgovori kratko Valdor.

„Zar ništa?“ s upitnom intencijom reče Caitlin.

„Ne. Otkad sam postao neživi nemam osjećaje.“

„A sjećaš anja? Što je zadnje rečeno se sjećaš prije nego što si...umro“ malo škakljivo pitanje, pomisli Caitlin, ali svejedno ga je postavila.

„Jedino rečeno se sjećam su borba i strijela koja mi je probila oklop i pogodila me u srce“, Valdor skine ogrtač, podigne opravu i pokaže ožiljak. I Caitlin i Quickfoot se iznenade ugledavši velik ožiljak na njegovim bijelim prsima.

„Sjećaš li još rečeno? Na primjer, koje je bilo tvoje borbeno mjesto?“

„Kak ti mala znaš sve to o borbama?!“ upita je Quickfoot, impresioniran njezinim znanjem.

„Kada ti je otac kralj i s njim provodiš podosta vremena u vojnim logorima, ponešto i naučiš.“

„Sjećam se da sam bio u prvim borbenim redovima. Bio sam pješak zadužen za prvi kontakt s neprijateljem. Tada mi se to činilo kao samoubilački čin, jer u rukama sam imao samo svoj mač Slayer.“ Skine s leđa mač i prođe rukom po njegovim koricama. „Ali bio sam ratnik. Slušao sam svog zapovjednika.“

„Nešto mi nije jasno. Kakav bi to kralj poslao svoje vojnike bez štita u prve borbene redove?“ reče Caitlin.

„Tiranin?“ dobaci Quickfoot. Iako je on započeo razgovor, brzo je izgubio interes za nastavkom. Mučilo su ga druge stvari. Prvenstveno glad.

„Sjećaj li se još nečega?“ nastavi Caitlin.

„Znam da su vojnici iza mene urlicali borbenu pjesmu. Nije bila na zajedničkom jeziku:

*U boj, u boj!
Ne marimo za život svoj.
Naš vladar je snažan,
cilj mu je opravdan.
U boj u boj!
Ne marimo za život svoj!“*

„To je lepa pesmica... za poludele samoubojice!“ glasno je razmišljao Quickfoot.

„U pravu si, Quick. To mi zaista zvu i na samoubila ku himnu“, složila se Caitlin.

„Quickfoote, misliš li isto što i ja?“ upita ga.

„Da. Di je Elesar, gladen sem!“ Uhvatio se za trbuh da prestane kruliti.

„Ne to! Nego da je Valdor prije smrti bio ork i borio se za Kodrana!“

„Kaj si ponorela? Pa pogle ga! Lice belo kak mesec, a orki imaju zelenu kožu, kljove, kljukati nos, klempave vuši, crvene obraze, kose na glavi, izbuljene o i...“ razmahao se rukama, a Caitlin ga je u udu gledala.

„Quick, koga ti to opisuješ? Orci ne izgledaju tako!“ sama ih možda nije vidjela, ali ih je Elesar druga ije opisivao.

„A o em vi pri ate?“ još zbunjeniji e Quickfoot.

„Gospo ice Caitlin, u pravu ste“, re e Valdor nakon kra eg vremena. „Po injem se prisje ati. Bio sam jedan od glavnih zapovjednika Kodranove vojske i to prva borbena linija. Poubijao sam najviše ljudi i vilenjaka na bojištu, sve dok me strijela 'lakonogih' nije pogodila u srce. Sje anja su mi se vratila. Ne znam bih li vam trebao zahvaliti što mi pomažete u tom ili vam zamjeriti. emu mi sada ta sje anja mogu koristiti?!“ zbuni se Valdor. Njegov takozvani život avonira je bio savršen. Nije imao nikakvu prošlost. Sve što je morao raditi je slušati gospodara. Ova djevojka mu je pomogla vratiti sje anje, a i bol koja je bila s njima.

„Zar ne osje aš nikakvu krivnju što si ubio toliko ljudi?“

Podigne pogled prema princezi. Lice mu je ponovo bilo bezizražajno.

„Gospo ice Caitlin, ja ne osje am ništa“, odgovori u trenutku kada se vratio Elesar.

„Pustite ga. Nije on kriv zbog tolikih žrtava u Velikoj Bitci“, re e vilin- ovjek. „Kriv je rat. I dok ratnika koji pobije najviše neprijatelja u njegovoj domovini smatraju herojem, druga ga strana smatra ubojicom. Valdor je bio Kodranov vojnik i morao je raditi ono što je Kodran od njega tražio“, branio ga je.

„Gospodaru, to nije cijela istina. Iako smo bili pod utjecajem arobnja ke magije, nama je vladalo nešto mnogo ja e...pohlepa. Pohlepa za slavom i mo i. Kodran je to znao i koristio je naše slabosti protiv nas. Onaj iji je najsnažniji motiv pohlepa lako padne pod tu i utjecaj.“

Svi su ga šutke promatrali. Bezosje ajni ratnik, s kojim se rijetki mogu mjeriti u borbi, izgledao je bespomo no. Izraz njegova lica je otkrivao bol. Borio se s unutaršnjim osje ajima. Možda je slika tog bezosje ajnog avonira ustvari bila njegova krinka. Možda se svega sje ao, ali je zatomio te osje aje duboko u sebe.

„Rekao si da neživi nemaju osje aje, Valdore, a upravo si dokazao suprotno.“ Elesar sjedne do njega. „Pokazao si osje aj krivnje. To je velika promjena. Možda jednog dana do eš i do toga da preuzmeš odgovornost za svoje postupke“, potapša ga po ramenu u znak potpore i pruži mu komad vilenja kog kruha. „Izvoli, uzmi malo hrane.“

„Zahvaljujem, gospodaru, ali meni nije potrebna hrana svakog dana.“

„Ne trebaš jest svaki dan? Kak onda obnoviš energiju?“ šokirano e Quickfoot koji se odmah bacio na ve eru.

„Neživi ne osjeaju potrebu za hranom. Osim vampira. I moje rase...“, pogleda prema Caitlin, „...avonira.“ Ona mu se osmjehne. Dok vampiri imaju neutaživu že , avonirima je dovoljno malo koli ine svježe krvi u tjedan dana.

„Ajme! Ja ne bi zdržal!“ punim e ustima Quickfoot.

„U to smo sigurni, Quickfoote!“ našali se Elesar.

Nakon ve ere, Caitlin i Quickfoot su pošli na po inak, a s njima i Elesar. Valdoru nije bio potreban san, pa on preuzme no nu stražu.

*

Pred samu zoru odnekud zapuše snažan vjetar od kojeg se svi probude. Iznad njih preleti ogromna sjena i nestane iza brijega.

„Božice mi, što je to bilo!?“ poviše Elesar i zgrabi Moonsaber. „Valdore?“ Avonir je stajao nedaleko od njih.

„Dakin!“ uzvikne Valdor trčeći na vrh brijega. „Dva dakina! Napadaju nekoga u dolini.“

„Caitlin, ti i Quickfoot ostanite ovdje. Valdor i ja idemo vidjeti što se događa!“ zapovijedi Elesar i potrčao za neživim.

Iz obližnje doline je dopirala vika. No, ne zapomaganje, već smijanje, prigušeno udarcima i tutnjavom.

Znatiželja u Caitlin i Quickfoota bila je prevelika. Nisu mogli mirno čekati. Potrčali su za vilin-ovjekom.

Quickfoot je trčao tako brzo da je sustigao Elesara, pretrčao ga, i našao se odmah iza Valdora. S te udaljenosti je mogao razaznati neke riječi, uz glasno glasanje dakina:

„Dišeš na stijenu, gnjido! Odi doma, krilati!“ glas je grmio dolinom. Zvučao je prijeteće, a ne kao poziv u pomoć, kako je Quickfoot isprva pomislio. „Hej, kaj je ovo? Dva dakina?! Izabrali ste krivog za tu vijavu! Evo vam na!“

Stigavši do brežuljka, gmazoliki je mogao vidjeti što se događa. Bila je to borba između dva dakina i šumskog trola! Prema tome kako se odvijala moglo se vidjeti da trol ima prednost. Ne skidajući pogled s borbe, Quickfoot uzvikne:

„Elesar! To je trol! Pravi pravcati trol! Šiba se s ptičinama! Da vidiš kak ih mlati!“ uzbuđeno.

Vilin-ovjek priđe mjestu gdje se Quickfoot nalazio i pogleda prema dolini. Lice mu se ozari:

„Ne mogu vjerovati! Razor!“ radosno.

„Razor?! Misliš, onaj Razor kojeg ti znadeš!?“

„Zar mu ne bismo trebali pomoći?“ upita Valdor. „Borba nije pravedna.“

„Koješta! Ovi dakini su za njega djevojačka igra!“ odgovori Elesar, spremi Moonsaber u korice i laganim korakom krene prema dolini.

Razor se zaista poigravao s dakinima. Zgrabio je jednog za rep, ne dopuštajući mu da uzleti, a drugoga je obuhvatio nogama i udario slobodnom rukom. Sve ga je to jako zabavljao. Krilati gmazovi nisu bili poznati po svojoj pameti. Često su napadali i lovine koje su bile prevelik zalogaj za njih.

„Ovo je dosadno!“ reče trol glasno i pusti dakinov rep. Živina poleti, ali prije nego što se stigao okrenuti, munjevito ga sustigne Razorova sjekira i odrubi mu glavu.

„Sljede i!“ reče Razor i pusti drugoga. Dakin se uspravi na sve četiri noge i zaleti u Razora u namjeri da ga sruši s glavom, ali trolovi refleksi su bili brži. Izmaknuo se napadu, zgrabio dakina za vrat i na mjestu ga ubio.

Dakin padne na tlo pod njegove noge.

„Opet stvaraš nevolje!“ poviče mu Elesar.

Razor se okrene i radosno dovikne: „Stari moj!!!“ i potrči mu u susret. Vrsto ga primi u naružje i podigne kao da je malo dijete. „Pa di si bio, starče!?”

„Razore, spusti me!“ kroz smijeh reče Elesar.

„Stari? On njega zove stari?“ Quickfoot pogleda Valdora.

„Ej! A tko su oni?!“ upita Razor ugledavši ostale.

„To su moji prijatelji. Dođi da te upoznam“, odgovori Elesar.

Ostali su polako prišli dvojici prijatelja. Što zbog opreznosti pred trolom što zbog divljenja prema njegovoj veličini.

Caitlin je prva istupila.

„Razore, ova mlada djevojka je Caitlin, princeza Kiroshana.“

„Onog Kiroshana?“ upita Razor. „Drago mi je, ljepotice“ i poljubi njezinu pruženu ruku.

„Također, gospodine Razore!“ uzvratila Caitlin, diveći se trolovoj trometarskoj visini.

„Ovo je Valdor, neživi iz Doline mrtvih“, nastavi Elesar redom ih upoznavajući.

„Neživi, ha?“ iznenadio se Razor. „Znači bili ste tamo! Uvijek sam htio upoznat hodajućeg mrtvaca!“ Valdor je bez riječi i prešao preko njegova komentara. „Ajde, šalim se. Živni malo! Ha, ha!“ opet se našali.

„A ovo je Quickfoot iz moćnare“, završi Elesar.

„Pa ima vas s cijelog otoka! Ludo! Kak si kaj, Quickfoote?“ Razor mu pruži ruku, a ovaj je plašljivo stisne.

„Ajme meni. Z brega ste zgledili puno manji! Kak ste velki! Prava mrga!“ zadiviljeno reče Quickfoot. U Razorovoj ruci njegova je izgledala kao ruka djeteta.

„Mrga? Ha! Ta ti dobra fora! Kaj vas opet dovodi u ovaj dio Divlje šume?“ Caitlin primijeti da je Razor bio vesele naravi, nimalo nalik krvolocnim trolovima o kojima se govorilo u Kiroshanu.

„Isprizati u ti, prijatelju. Pridruži nam se za doručkom“, reče Elesar, sretan što je ponovo sreo starog prijatelja. Bio mu je kao zraka sunca kroz crni oblak loših vijesti.

„Može, sam da uzmem svoju sjekiru. Tu sam je negdje bacio“, odgovori Razor gledajući u okolicu.

„Još nikada nisam vidio da netko može baciti sjekiru takve veličine tako daleko“, reče Valdor.

„Po mom mišljenju, Razor je jedan od najboljih ratnika u cijelome Sillwithu“, reče Elesar.

Razor je uistinu bio veliki ratnik. Doslovce; njegova tri metra visine to su pokazivala bez dvojbe. Za razliku od većine trolova nije bio zdepast, već mršav, ali mišičav i žilav.

Činilo se kao da ga borba uopće nije umorila. Zapravo, njegova tajna je bila snažna volja, mnogo jača od iste snage. A i njegov izgled je loše djelovao na protivnike. Uska linija nakostriješene crne kose po sredini glave i oštre ravne kljove koje su izbijale iz donje eljusti, davali su mu je prijeteći izgled čak i onda kada nije imao borbene namjere. zelene oči i uokvirene rašupanim obrvama ulijevale su strah protivnicima. Sav je bio prijetnja i opasnost.

Dok je tražio svoju sjekiru, bez napora je podigao dva dakina i bacio ih podalje od sebe. Quickfoot ga je promatrao s divljenjem. Nije mogao vjerovati da pred njim stoji trol-ratnik. Njegova znatiželja na kratko je ustuknula pred strahopoštovanjem koje je osjeo prema divovskom trolu. Promatraju i ga, Quickfootu je zapelo za oko nešto oko Razorovog struka. Osim druge sjekire, za remen mu je bila zataknuta palica, koja je na jednom kraju imala neobično zaobljenu oštricu. Gmazoliki nikada nije vidio nešto slično i razdirala ga je znatiželja: tko ju je napravio, kako ju je napravio, čemu služi, kako se njome barata. Od brojnih pitanja zaboljela ga je glava i počeo zavijati želudac. Rado bi saznao nešto o tom oružju, ali shvatio je da mu je sada najvažniji poziv njegova želuca.

„Hej, ruljo! Je ko nabavil nekaj za klopat? Sem gladen!“ bilo je fascinantno kako je u svakoj situaciji mogao misliti na hranu.

„Quickfoote, strpi se! I sam znaš da smo dotr ali ovamo i mi smo se probudili“, rekao je mu Caitlin.

„Nema frke, mali. Odi sim!“ zovne ga Razor nakon što je našao sjekiru. „Koji je oš dio?“

„Dio je?“ upita Quickfoot.

„Pa ovog letećeg gmaza! Znam da izvana ne izgledaju fino, ali moraš probat! Mljac! Nek malo! Pa kaj ja prijam! Ti si iz Močvare! Znaš kakav je okus!“

Quickfoot je gledao u mrtve dakine. „Da istinu velim, ne znam! Mi nikada nismo fatali dakine! Oni su nam prevelki. Oni su ustvari fatali nas.“

„Ne zezaj! Ni ne znate kaj propuštate! Ovako, dat u ti bata! On je najso niji!“ rekao je Razor i s lakoćom podigne dakina na rame. „Znaš ko bi sad uživao u ovoj klopi? Bravec! Kak to da on ni s vama? Inače uvijek ide di i Elesar.“ Razor je govorio iskrivljenim zajedničkim jezikom, pomiješanim s trolovskim, no Quickfoot ga je savršeno razumio.

„Šef mu je rekao nek ostane u Valinndoru i uva Lauren. A mi smo onda išli s pegazima.“

„Lauren? Ona mala plava od tri sestre? Druid, kaj ne?“

„Prav velite!“

„Zakaj mi se obrađas vi? Jesmo li prijatelji ili nismo? Zovi me Razor!“ Razor potapša Quickfoota po ramenu što se njemu više učinilo kao vrlo jak udarac.

„V redu!“ ponosno je Quickfoot. Rame ga je boljelo, ali nije mu smetalo. Nikada nije ni sanjao da bi imao trola za prijatelja. Sada kada mu je Razor to dopustio, usudio ga se pitati pokazuju li na neobičnu palicu: „Razore, kaj ti je to oko struka?“. Oštrica je sa savinute strane bila nazubljena, a s druge ravna i oštra poput mača.

„Misliš na ovo? E, to sam si sam napravio! Ubio sam jednog zmaja, operušao ga kao pile, i od njegove kosti napravio palicu!“ odgovori ležerno kao da to čini redovito.

„Ubil si zmaja?“ Quickfootu se donja čeljust objesi.

„Ma da. A ovaj dio je od njegove čeljusti! Trebalo mi je dosta vremena da to napravim. Zmajeve kosti se teško obrađuju. Evo gle!“ Razor pruži palicu Quickfootu, ali je gmazoliki nije mogao podići ni s dvije ruke. Trol se suzdržao da se ne nasmije. Spremio je palicu natrag za pojas i zajedno s Quickfootom krenuo za ostalima do njihovog logora. Quickfoot je ponosno hodao uz Razora kao da je iza njih dugogodišnje prijateljstvo.

Kada su im se pridružili, Elesar uoči palicu obješenu o Razorov struk, što prije nije uočio. Njegov oblik i boja bili su mu tuđni.

„Prijatelju, odakle ti to oružje. Vrlo je neobično! Podsjećaju na zmajeve kosti.“

„To i jesu zmajeve kosti!“ osmjehne se ponosno trol. „Napravio sam je od dijelova zmaja koji me je napao.“

„Napao? Razore, što to govoriš? U ovim krajevima nema zmajeva već nekoliko stotina godina!“ barem je Elesar tako mislio. No pred njegovim oči su bili su vrsti dokazi.

„To ti kažeš! A ja kažem da sam se prije dvije ljudske godine borio s jednim zmajem! Kaj misliš od kud mi ova odjeća i koplje?“ govorio je istinu. Njegove kratke hlače bile su od crne zmajevlje ljuške. I remen koji je nosio preko ramena bio je od zmajevlje kože. Pa čak i narukvice oko zapešaka.

„Kako je to moguće?! Zar su se zmajevi vratili u Sillwith?“ Elesaru oči zasjaje. Dugo je priželjkivao da se njegov prijatelj Korback vrati sa svojim zmajevima.

„Ne bih ti to znao reći, ali ovaj je bio gadan! Bio je crn ko'no sa odvratnom njuškom“, odgovori Razor. Primijetio je da ga Caitlin i Quickfoot napeto slušaju, stoga je sjeo na travu da im bude u ravnini oči. Sretan što ima publiku kojoj može priča i o svojim pustolovinama, razmahao se rukama dok je nastavljao pričati:

„Napao me bez ikakvog razloga. O čemu nije volio trolove. Sjurio je na mene s neba, ali sam ga skužio na vrijeme, jer je smrdio na daleko! Velim vam, to mi je bila najduža borba u životu! I najteža!“ pogleda Elesara. I on je slušao svaku njegovu riječ. „Borili smo se nekoliko dana bez prestanka! Udarali smo se i rukama i nogama, grizli jedan drugoga, bacali se po travi i grmlju. Gad mi nije dopuštao da izvučem svoje sjekire. Stalno sam se našao ispod njegovih velikih kandža. Imao sam toliko posjekotina da je bilo čudno kako se nisam raspao. Na kraju sam se uspio nekako izvući i pogoditi ga sjekirom u oko! Da ste čuli taj urlik! Mislim da su ga svi na sjeveru čuli. Morao sam si pokriti uši jer bih inače oglušio! Makar se to još ni jednom trolovu nije dogodilo.“

Iskoristio sam priliku da dohvatim zrak i malo se obnovim. Potom sam kada pogodio i drugom sjekirom; u truh! Znao sam da su zmajevi tamo najranjiviji. To si mi ti govorio“, ponovo pogleda Elesara. „Vidiš da sam te slušao“, nasmije mu se. „Kako se više nije mogao boriti, s lakoćom sam mu odsjekao glavu! He, he. Ali prokleta živina me uspjela ugristi za rame prije nego je izdahnula zadnji dah. I zub mu je ostao u mojoj rani“, reče i pomakne remen prebačen preko ramena. „Vidite? Još uvijek imam ožiljak. Izvukao sam zub i zadržao ga za sreću.“

„Zar trolovi nemaju sposobnost samoobnove?“ upita Caitlin.

„Imamo“, odgovori Razor ugodno iznenađen što zna nešto o trolovima. „Ali kažem vam da je to bio neki čudan zmaj. Još nikad nisam vidio takvog.“

„A koliko si ih videl?“ upita Quickfoot koji je upijao svaku Razorovu riječ.

„Pa...taj je bio jedini“, prizna Razor. „Ali stariji trolovi su pričali da su dakini jako slični zmajevima. Samo kaj nisu toliko jaki i veliki.“

„Razore, ako je sve to što govoriš istina, onda imamo još jedan problem“, zabrinuto reče Elesar i ustane.

„Naravno da je istina! Kad sam ti ja lagao?“ pobuni se. Kako je Elesar mogao pomisliti da izmišlja?

„Kakav problem, Elesare?“ upita Caitlin. Vidjela je zabrinutost na njegovu licu. Istu onakvu kada je saznao za Kodrana i da je Nomack živ. Još nije stigla popriča s njime o neživom kralju. A kako se situacija razvijala, o čemu se to morati staviti u drugi plan.

„Vilenjaci se nisu nikada susreli s crnim zmajevima, nego samo zelenim“, odgovori joj Elesar. „Ali zato postoje pričalo tri zla crna zmaja koji su **terorizirali** Sillwith, sve dok ih titan Gladonije nije bacio u Ponor.“

„Zar se taj Ponor ne nalazi u zemlji Everdarka? Neki ga zovu i vrata Podzemlja?“ upita Valdor.

„To no!“

„Želite reći da ih je Overlord oslobodio?!“ zaprepasti se Caitlin.

„Kaj!? Ni dost kaj su Kodran i Overlord zajedno, još se moramo borit protiv crnih zmajeva koji su tak jaki!? Mamice!“ zastenje Quickfoot. Što li ga je samo navelo da je pobjegao od farme gdje je bio rob, pomisli u tom trenu.

„Smiri se, mali! Sa mnom ste sigurni!“ reče Razor i udari se šakom o prsa. „Neću dati nikome da vas gnjavi.“

„Ideš znami karobnjakima?“

„Ma idem i do samog srca podzemlja ako treba!“ trol iskesi kljove.

„Hvala ti, prijatelju! Tvoja pomoć nam dobro dođe“, zahvali Elesar. Još prije je htio pitati Razora ako želi pomoći s njima. Ovako se trol sam ponudio i bit će velika zaštita protiv još potencijalnih Kodranovih ubojica.

„Stari, ne sekiraj se! Znaš da sam uvijek uz tebe!“

„Super! Sada imamo čuvara!“ radosno reče Quickfoot.

„Tako je! Nego, kaj čekamo? Ajmo odmah do vaših karobnjaka!“ predloži Razor. Caitlin odmah ustane, i sama osjeća i veću sigurnost u Razorovoj prisutnosti.

„Ček male! Pa nismo ni klopali!“ prigovori Quickfoot.

„Hajde, Quick! Jest ćemo putem“, dobaci mu Caitlin pa se obrati avoniru. „Valdore, jesi li uzeo svoje stvari?“

„Slayer je uvijek uz mene“, odgovori avonir.

„Slayer? Kaj ti je to?“ upita ga Razor na što mu on pokaže svoj mač. „Hm...dobra oštrica! Lagan je i dobro leži u ruci. Dobar mač“, držao ga je s lakoćom u jednoj ruci.

„Hvala!“ uzvratí Valdor. „Prati me od doba kada sam još bio ork.“

„Stani malo, mrtvac. Bio si ork?“ iznenađeno reče trol.

„Da. Glavni zapovjednik Kodranove vojske.“

„Ti si se borio protiv Elesara? Ha, ha! Lud si ko šiba!“ Razor se nasmije.

„Lud kao šiba?“ nije razumio trolov govor.

„Odmah te više cijenim! Još mi samo reci da te Elesar ubio i riknut ću od smijeha.“

„Nije me on ubio. Strijela me pogodila u srce.“

„Uf, žao mi je“, Razor suosjećajno položi dlan na njegovo rame i dobaci: „Sigurno ti se srce slomilo kaj si poginuo! Ha, ha, ha!“

Društvo je nastavilo putem prema Adazaru, ovog puta s još jednim putnikom više, Razorom, trolom-ratnikom. Njegova veličina i snaga uvelike će pomoći u daljnjem tijeku. U njegovoj prisutnosti svi su se osjećali sigurnije. Lakše su kročili ili nepoznatim putem znajući da ih on čuva.

Jedino je Elesar još uvijek imao briga. Misli su mu stalno bile zaokupljene Kodranom i Overlordom. A i Nomack je pronašao svoje mjesto u njima. Stari prijatelj kojeg je smatrao mrtvim sada je postao kralj neživih. Mnogo je to bilo briga za jednoga čovjeka. No to nisu bile jedine. Sada se pojavio i novi problem zvan crni zmaj... Što li će ih još dočekati na putu do Adazara, pitao se. Bilo ga je strah pomisliti.